

*...QUI TOT VOL ... ARRÉS NO TÉ ...
I DE RÀBIA MORI*

Havem dit altres voltes que tantes de aqueixes maneres de diure, amb significats més o manco iguals, se poden aplicar a situacions diferents.

Aquesta manera de diure, vol posar en evidència que l'home ha sempre desitjat de obtenir més de allò que pot, i també si aquest proverbi pot ésser antic de sèculs, crec que l'egoisme de l'home és assai més antic.

Provem a imaginar les aplicacions de aquesta manera de diure als nostres temps, on són calguts una gran part de tabús i valors morals, i on vergonya i dignitat són paraules buides i sense significat: quants són prompts a perdre la dignitat per aconseguir riqueses o altres somnis, poc importa si això comporta fer mal als altres? Hi ha

persones que viuen pensant o "estriribicant" com acaparrar capitals sigui en moneda o en béns de altre gènere.

I no obstant tot no són mai contents, i difícilment són gent alegre; al contrari no riuen mai perquè el pensament d'ellos és com embrollar els altres.

I, a la fi, de ràbia morin perquè, mentre han sempre pensat de fer "negoci", no tenen arrés perquè al moment de deixar aquest món se donen compte de haver vivit inútilment i que tota l'empoda que s'han pres no és servida a res, perquè així com arribem en aquest món sense portar res, a la mateixa manera mo'n anem sense arrés.

Vito Loy